

[Lundberg.]

Hr. Holsteins særlige Kærlighed for en parlamentarisk Domstol. Jeg kan bedre forstaa det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Motivering for ikke at stemme herfor, men det skal jeg nu lade ligge og simpelt hen fastholde Socialdemokratiets Stilling.

Jeg burde vel anstændigvis være forbavset over det ærede Medlem Hr. Thomsens Stilling, jeg burde være forbavset over, at han staar op her og siger, at han er meget utilfreds med den Maade, hvorpaa denne Sag er forløbet. Han taler om, at Folketinget giver sig Umyndighedsbevis, han paastaar, at nu er det Mening, at Politiet skal pudses paa ham; han er i det hele taget utilfreds med, at denne Sag, der synes at have hans Hjerte i saa høj Grad, og om hvilken han har brugt saa stærke Ord, nu bliver undersøgt til Bunds. Ja, jeg skylder det ærede Medlem Hr. Thomsen at være forbavset, men jeg erkender, at det er nu ikke saa farlig meget, det er mange Gange saadan, at de, der bruger de stærkeste Ord, er de første til at løbe fra dem, naar det kommer til Stykket.

Jeg maa tro, at det ærede Medlem Hr. Thomsen fortryder sin Erklæring, som findes optrykt i Betænkningen, og hvori han med Navns Underskrift skriver: „jeg vedstaar de af mig i Folketinget ... fremførte Udtalelser“, eller fortryder sin Udtalelse i Folketinget — Folketingstidende Sp. 651 —, hvor det hedder: „Til Beroligelse for det ærede Medlem Hr. Brorsen og det ærede Medlem Hr. Andreassen (Forsinge) skal jeg sige, at de Herrer Høgsbro Holm og Eksportørerne maa betragte det, som her er fremført af mig, som fremført uden for Salen. Jeg skal til enhver Tid være rede til at tage Konsekvenserne af det, jeg har fremført.“ Ja, jeg maa tro, at det ærede Medlem har fortrudt sine, om jeg saa maa sige stolte Ord, for jeg vil dog nødig tro, at det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ret, naar han siger, at det var en Letsindighed, at det ærede Medlem Hr. Thomsen havde udstedt en Erklæring uden for Tinget, der sagde det samme, som han havde fremført her. Thi hvis dette er rigtigt, hvis det ærede Medlem Hr. Thomsen vil underskrive paa det, at denne Erklæring kun er fremkommet ved en Art Letsindighed eller Ubesindighed, hvad man vil, saa synes jeg, han dømmer sig selv, saa leverer han hermed Bevis for, at han ikke selv stoler paa, at det, han har fremført, kan holde.

Maa jeg ikke have Lov til at citere

ordret nogle Bemærkninger af den højtærede Justitsminister, som jeg omtalte i min Indledning. Den højtærede Justitsminister siger Sp. 1263—64:

„det, her vil blive stillet Forslag om fra Rigsadvokatens Side, er ikke et Injuriessøgmaal, hvor det vil blive paalagt den ene Part, altsaa det ærede Medlem Hr. Thomsen, at bevise alt, hvad han har sagt. Nej, det er en offentlig Undersøgelse i Henhold til Retsplejelovens § 725, hvor man med hele Retsapparatet søger at skaffe Klarhed i hele Sagen.“ Men saa forstaar jeg heller ikke det ærede Medlem Hr. Pürschels Bemærkninger.

Med disse faa Betragtninger vil jeg i øvrigt lade det ærede Medlem Hr. Thomsen hvile, thi han har ved at gaa imod Indstillingen om, at hele denne Sag udredes til Bunds uden for Rigsdagen i en Kommissionsdomstol, selv til fulde karakteriseret sin Stilling.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om, at der i denne Indstilling ogsaa var nævnt Spørgsmaal om at drage det ærede Medlem Hr. Thomsen til Ansvar, for saa vidt Folketingsmanden maatte gentage sine Udtalelser uden for Tinget. Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem Hr. Pürschel opmærksom paa, at det eneste, Udvalget for Forretningsordenen indstiller, er, at Tiltale rejses „for de i den fornævnte Klage til Landbrugsministeriet fremsatte ærekrænkende Udtalelser og for de i Erklæringen af 9. November 1934 uden for Tinget vedstaaede Udtalelser“. Der er ikke, som det ærede Medlem Hr. Pürschel vilde paastaa, Tale om at bryde hidtil fulgt Praksis. Her er ikke Tale om den egentlige Immunitetsbestemmelse i Grundlovens § 56, 2det Stykke, om Ytringer, som fremsættes i Rigsdagen. Man har udtrykkelig holdt sig til, at Tiltale kunde rejses efter 1ste Stykke om Udtalelser, som er gentaget uden for Tinget, og dermed har man fulgt ganske nøjagtig den samme Praksis som i de mange Aar indtil nu.

Det forhindrer ikke, som jeg sagde i mit første Indlæg, at man ogsaa meget vel kunde udlevere efter 2det Stykke i § 56, idet dette Stykke jo udtrykkelig siger, at hvor det drejer sig om Udtalelser i Tinget, kan det ikke ske, medmindre Tinget beslutter det. Her vil jeg gentage, at det er min private Overbevisning, at hvis Forholdene udvikler sig, som jeg før skildrede, kan man ikke i det lange Løb absolut paa Forhaand sige, at man vil følge den gamle Praksis. Her synes det ærede Medlem Hr. Pürschel jo at ville gaa ret vidt med Hensyn til, hvad man maa have Lov til at sige her. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr.